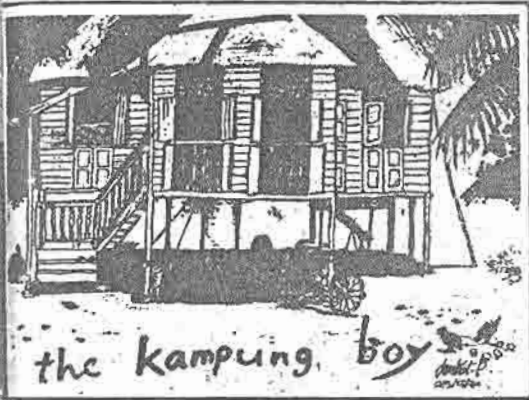

LAT

ลัต
ไอ้หนู
บ้านนอก

the kampung boy

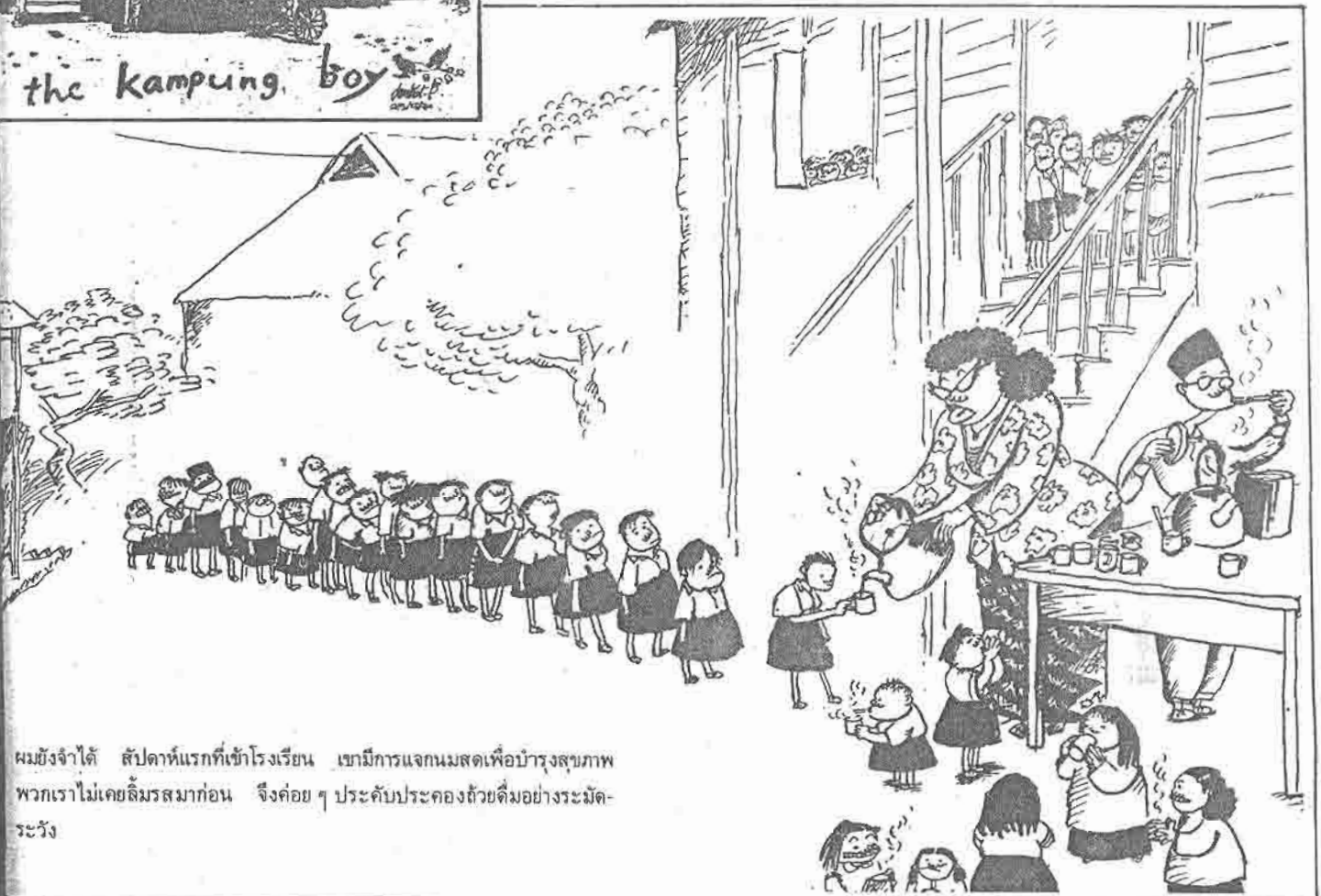
คัดตอนเรียบเรียงเอามาจากหนังสือชื่อ LAT

the Kumpang boy

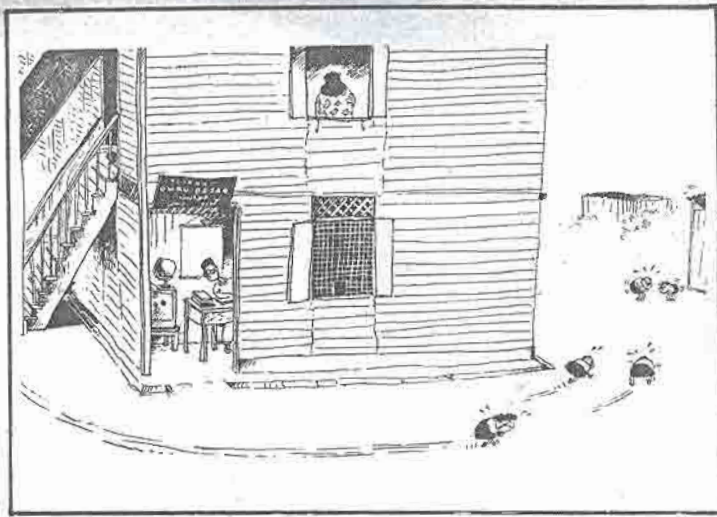
จัดพิมพ์โดย BERITA PUBLISHING SDN. BHD

พิมพ์ที่ Sun U Book Co. Sdn., แห่งกัวลาลัมเปอร์

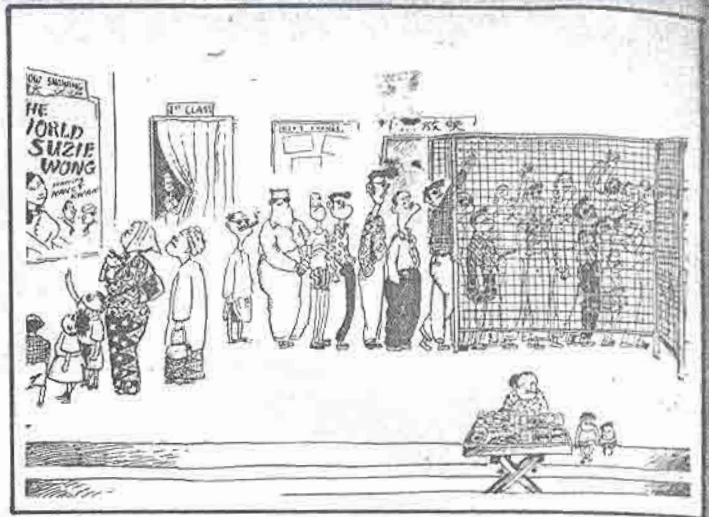
ฉบับพิมพ์ซ้ำครั้งที่สอง (1978)

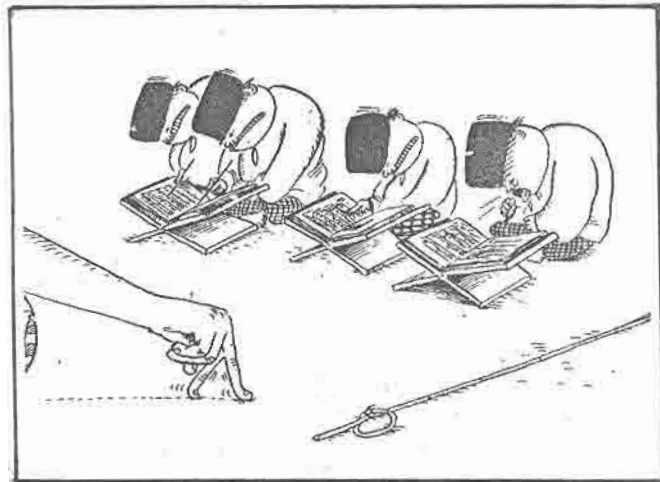
ผมยังจำได้ สัปดาห์แรกที่เข้าโรงเรียน เขามีการแจกนมสดเพื่อบำรุงสุขภาพ
พวกเราไม่เคยลิ้มรสมาก่อน จึงค่อย ๆ ประคับประคองถ้วยดื่มอย่างระมัด
ระวัง

แต่เจ้ากรรมจริง ๆ ที่นมสดเพิ่มพลังกลับทำให้เราผิวดำแดง ห้องใส่บันปวน
ถึงขั้นที่ต้องวิ่งเข้าห้องน้ำกันเป็นการเอิกเกริก

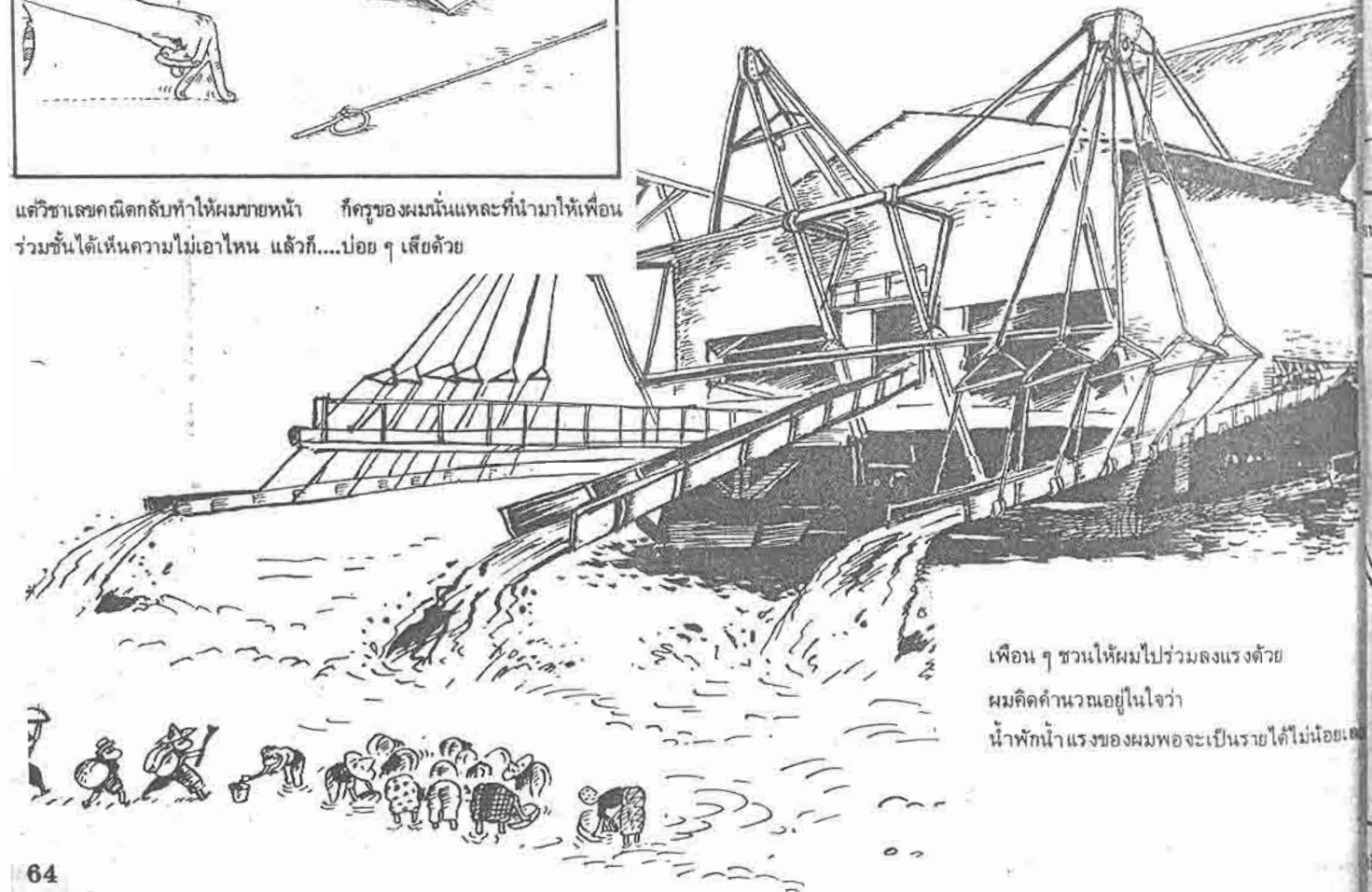

ผีไม่ลายมือในเชิงวาดเขียนของผมงคงเข้าขั้น หรือพอจัดได้ว่าเข้าท่ากระมัง
เพราะครูชอบนำมาแสดงเป็นตัวอย่างในชั้นเรียนบ่อย ๆ

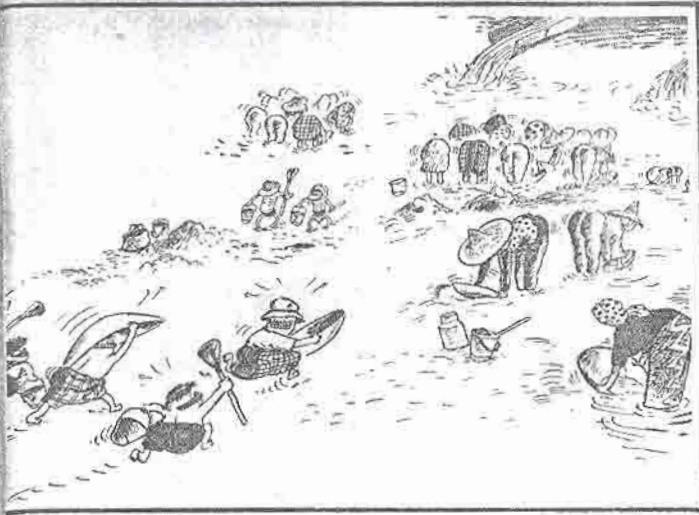

แต่วิชาเลขคณิตกลับทำให้ผมขยหน้า ก็ครูของผมนั้นแหละที่นำมาให้เพื่อน
ร่วมชั้นได้เห็นความไม่เอาไหน แล้วก็.....บ่อย ๆ เสียด้วย

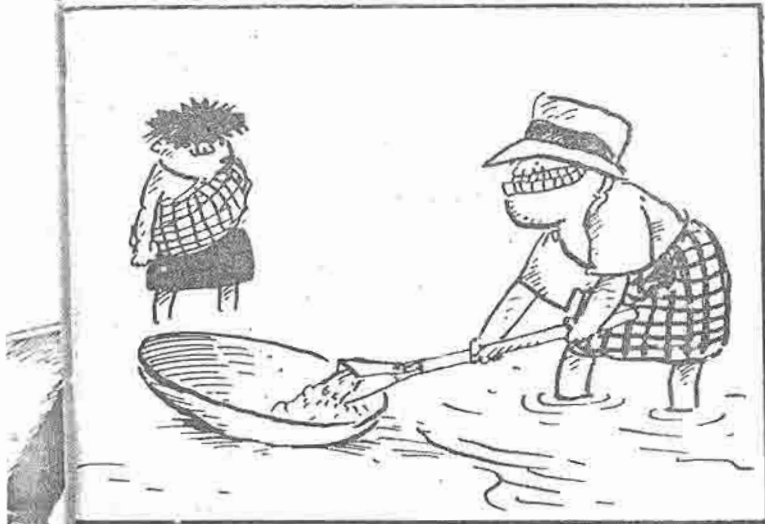
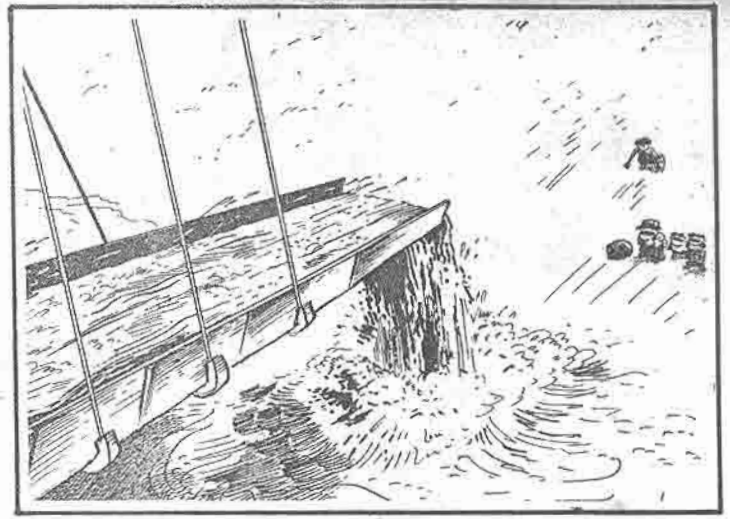
สมัยนั้นการมีเรือขุดแร่ ดูจะเป็นของใหม่ ก็มีผู้ได้รับสัมปทานอยู่ในถิ่นของ
เราเหมือนกัน เศษซีแร่ที่ ๆ ไหลปนมากับโคลนทราย เป็นสิ่งมีค่าสำหรับ
พวกเรา หลายคนพากันไปร่อนเอาเศษแร่นั้นมาขาย แต่ดูเหมือนกฎหมาย
จะไม่ค่อยชอบใจเท่าไรในการหากินแบบนี้

เพื่อน ๆ ขวนให้ผมไปร่วมลงแรงด้วย
ผมคิดคำนวณอยู่ในใจว่า
น้ำพักน้ำแรงของผมพอจะเป็นรายได้ไม่น้อยเลย

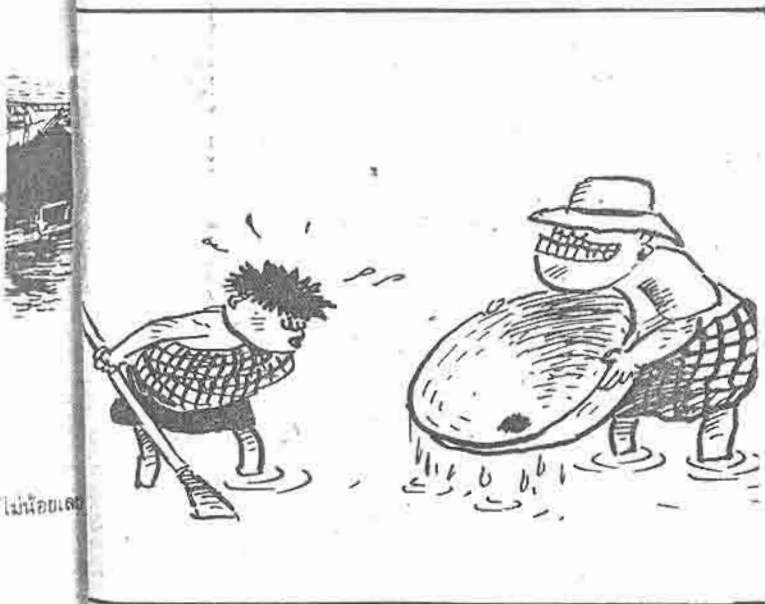
มดกลงใจแบกพลั่วแบกกระทะไปร่วมกับพวกเขาทันที

จนแรกเขาเอาโคลนทรายจากรางแร่ใส่กระทะ

ค่อย ๆ ร่อนมันในสำน้ำโคลนดินจะค่อย ๆ หหมดไป

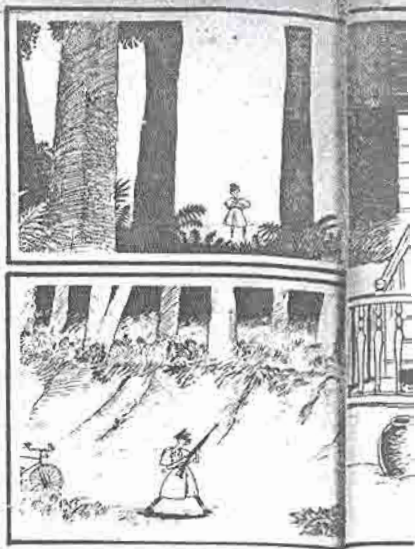
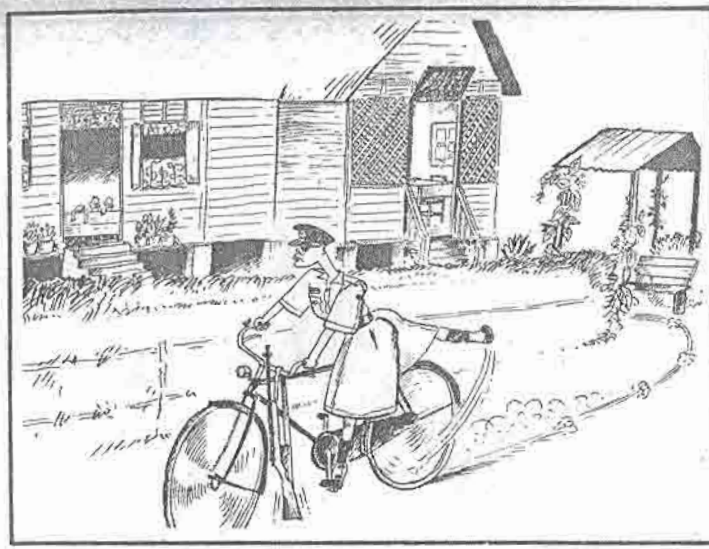

ไม่น้อยเลย

ถือไว้แต่เศษแร่ติดค้างอยู่กับกระทะ

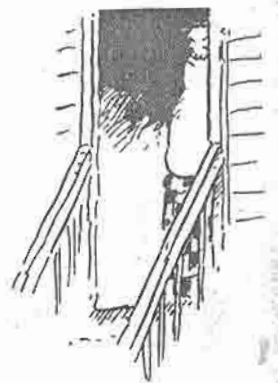
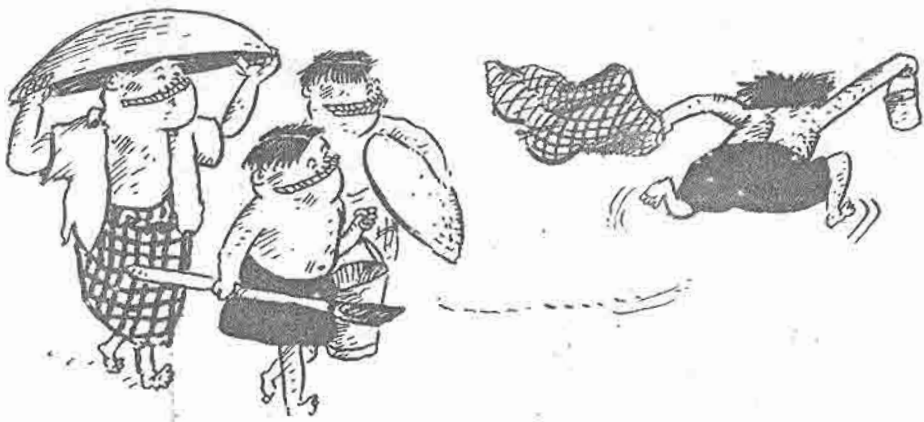

ผมเรียนรู้วิธีการเหล่านี้ได้อย่างรวดเร็ว

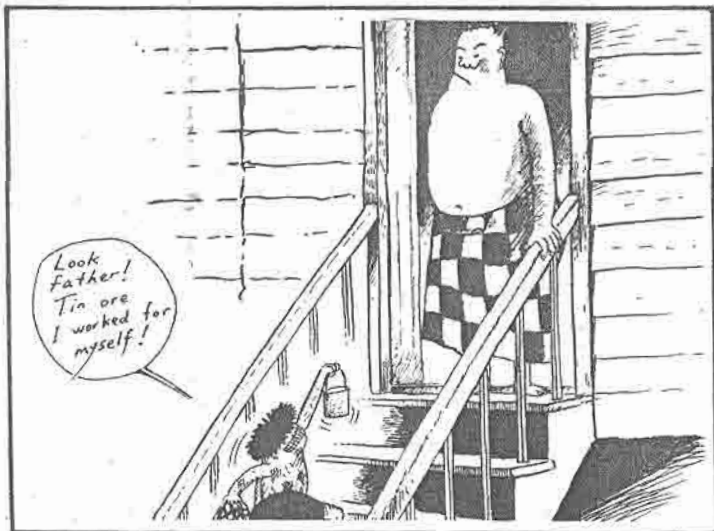

แต่เรื่องดีมักไม่ค่อยอยู่กับเราได้นานนัก บริษัทชุดเราไปฟ้องร้องต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจให้มาจับกุมพวกเรา สารวัตรแมท ซามันก็เลยต้องออกโรงสะพาย
ปืนยาวควมจักรยานมาอย่างที่เห็นเหตุทันที แต่เขาก็ไม่ได้เห็นแม้แต่เงาของพวกเรา

มคงไม่ลึ
องเศษแ
แรงว่า

องสามวัน
ค้นไม่อื่น

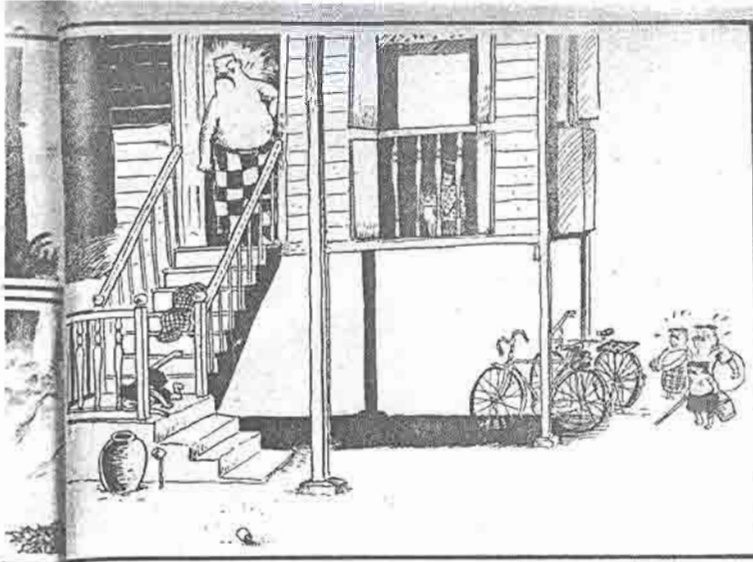

Look
father!
Tin ore
I worked for
myself!

พวกเราแน่นอนไม่เหลียวหลัง มันหวาดเสียวเสียจนผมคิดว่าจะไม่ย่างกราย ไปแถวนั้นอีก ผลบเดียวก็ถึงบ้าน ผมเห็นฟอยีนอยู่ที่ประตู ผมดีใจวิ่งเข้า
ไปหา ชูกระป๋องผลงานของผมไปอวดแก

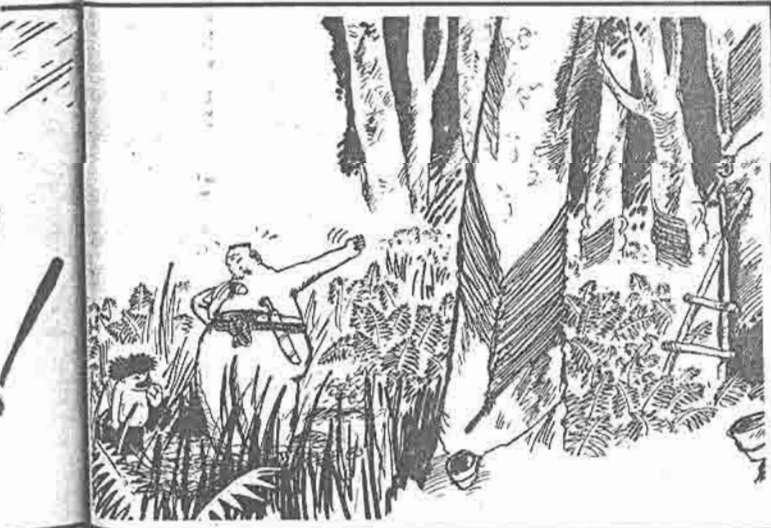
นั้นแหละ
ย่างแห่

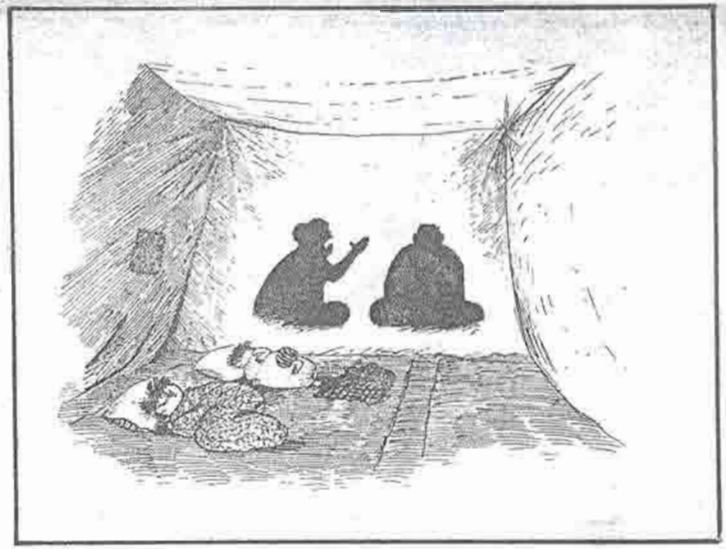
คงไม่ถึงเงินชั่วชีวิตว่า วันนั้นผมต้องเจ็บที่สุดจากน้ำมือของตัวเอง กระ-
 ทั่งเศษแร่ เศษดิบของผมนั่งกระเด็นกระจายอยู่กลางลาน พ่อตำหนิผมอย่าง
 แกร่งว่า เมื่อไรที่ผมจะตั้งใจเรียนและรับผิดชอบต่อตัวเองเสียที

สองสามวันต่อมาพ่อพาผมไปที่สวนยางเล็ก ๆ ของพ่อ ชี้ให้ผมดูความรกร้าง
 กันไม่อื่น ๆ ขึ้นแทรกแซมระเกะระกะ

นั่นแหละที่ผมรู้ว่าพ่อต้องการผม พ่อบอกว่าผมเป็นลูกคนโตของพ่อและ
 งานช่างแห่งนี้คือสวนยางของผมเอง พ่ออยากให้ผมเป็นผู้ดูแลมัน

มือพ่อหนักจนใบหน้าของผมบวมปวด คินั้นผมแอบร้องไห้นอนไม่หลับ พ่อ
 กับแม่ชกเพียงกันเกี่ยวกับเรื่องของผมอ้อ แม่เข้าใจผม แม้รู้ว่าผมได้ทำแล้ว
 ในสิ่งที่อยากให้พ่อแม่ภูมิใจตามประสาเด็ก และตำหนิว่าพ่อลงโทษผมรุนแรง
 เกินกว่าเหตุ

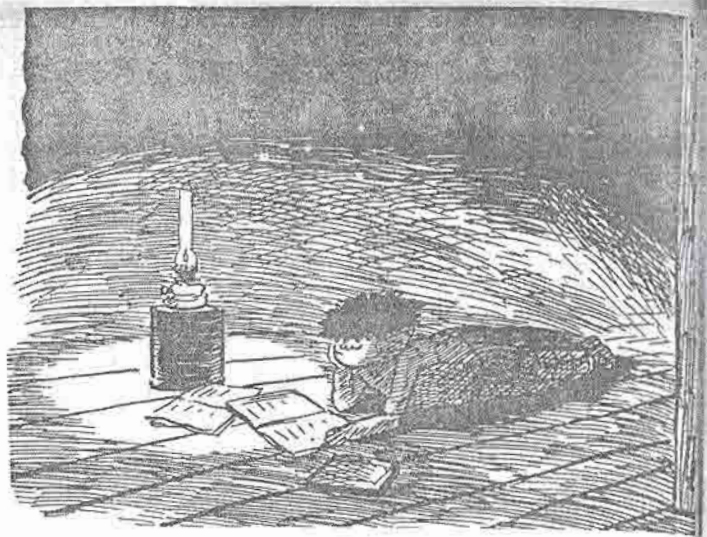
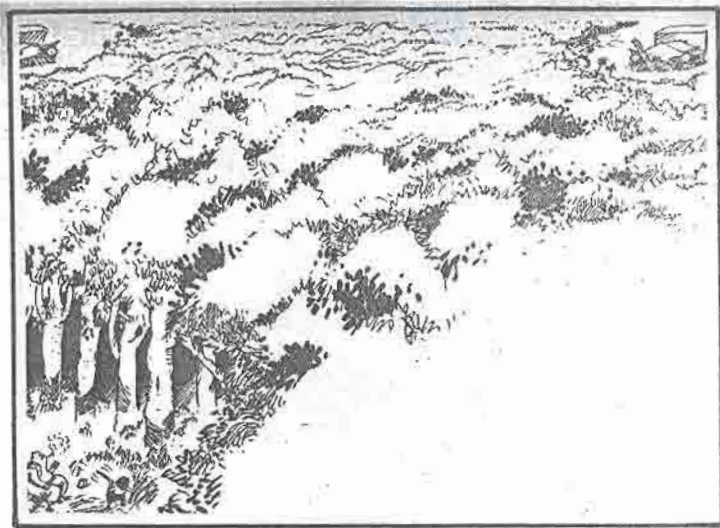
แต่พ่อบอกว่าถึงเวลาแล้วที่ผมควรจะตั้งใจเรียนหนังสือ แทนที่จะดะรอน ๆ
 ขโมยเก็บเศษแร่ ผมจะต้องเตรียมตัวสอบคัดเลือกไปเรียนต่อในเมือง

พ่อบอกผมว่า พ่ออยากเห็นมันเป็นสวนยางที่ออกงามเติบโต นั่นหมายถึงว่า
 ความสำเร็จมีใครสักคนที่คอยเอาใจใส่ดูแลมัน ผมแปลกใจว่าทำไมพ่อไม่พาคนมาช่วย

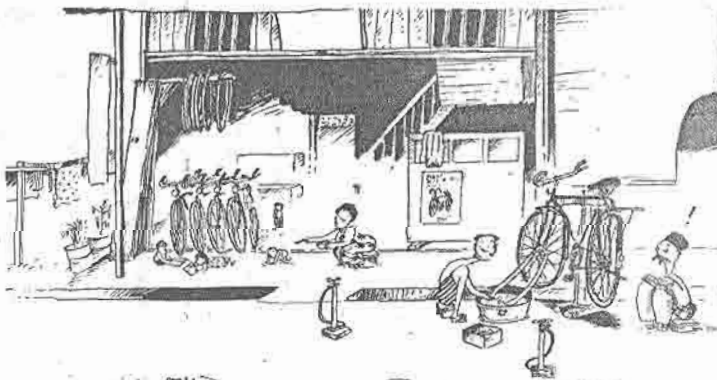
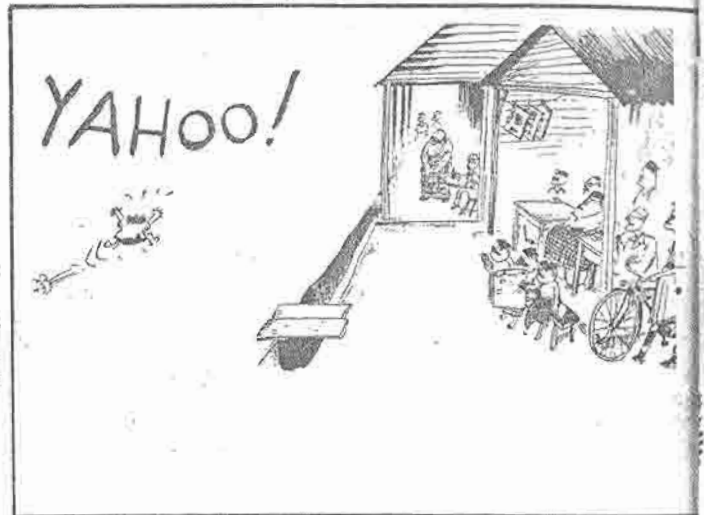

ผมคงงมิดพรวดอย่าไม่รักเรือที่ระเกะระกะนั้นอย่างไม่รู้เห็นเห็นน้อย ผมให้
 สัญญากับพ่อและกับใจของผมเองว่า ผมจะตั้งใจเรียนหนังสือ ผมจะดูแล
 ยางทุกต้นบนแผ่นดินของผมอย่างดีที่สุด

การสอบครั้งสำคัญมาถึงแล้ว เพื่อที่จะคัดเลือกนักเรียน 4 คนไปเรียนต่อ
โรงเรียนใหญ่ในเมืองฮิโปท์

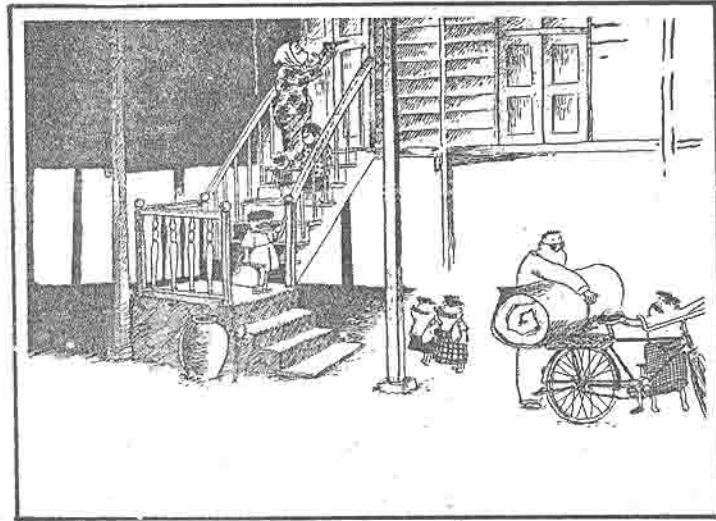
มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่จริงๆ ผมแทบจะไม่เชื่อหูตัวเอง
เมื่อปลายวันหนึ่งครูใหญ่เรียกผมไปหาที่บ้านแล้วบอก
ให้ผมรู้ว่า ผมสอบได้.....ผมสอบได้!!

ผมตลาดันไปบอกใครต่อใครที่บ้าน ผมอยากบอกพ่อมากที่สุด แต่ไม่ทัน
ผมเห็นพ่อนั่งรถไปกับนายหน้าซื้อขายที่ดินเสียก่อน

มีบอกว่าบริษัทชุดแรมมาซื้อที่ดินของเรา เขาสำรวจพบว่ามีแร่ดีบุกอยู่
มาก มันคงจะทำให้เรามีเงินก้อนใหญ่พอที่จะโยกย้ายไปตั้งหลักแหล่งและ
ลูกบ้านสักหลังในเมือง มันเป็นความคิดฝันของคนบ้านนอกอย่างเรา และ
หลายครอบครัวก็คงจะย้ายไปอยู่ในเมืองด้วย

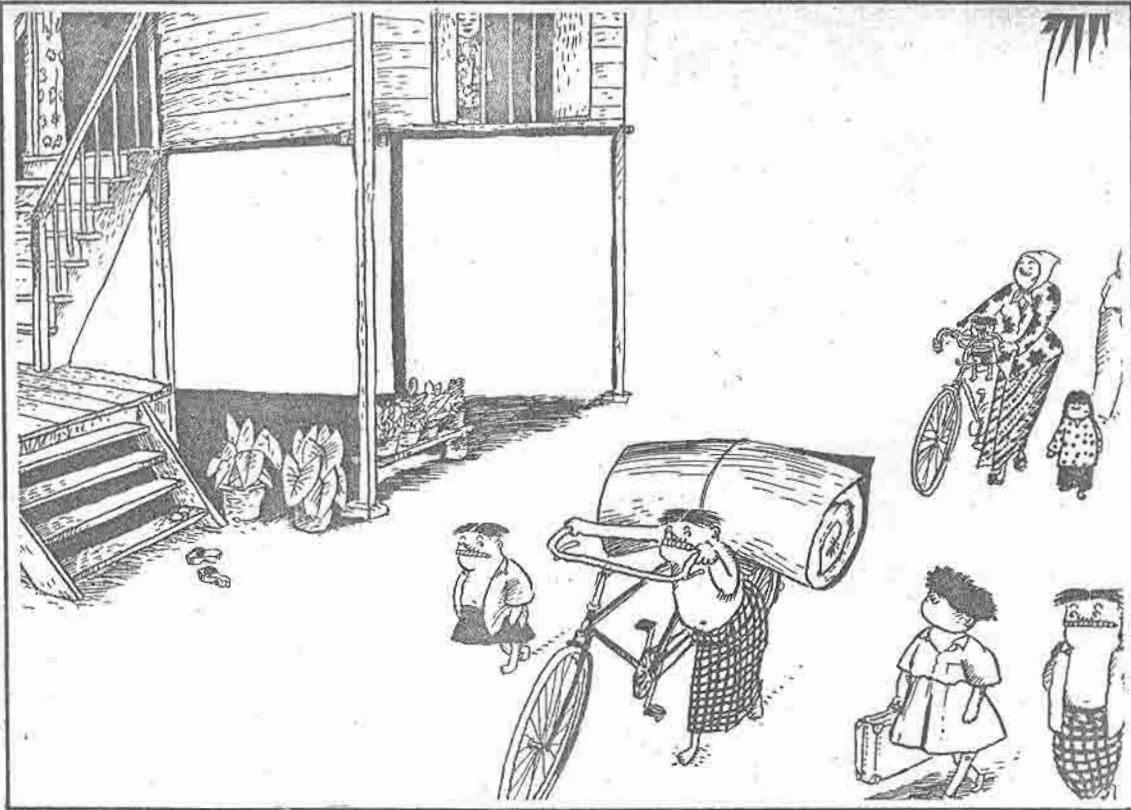

และแล้วก็ถึงวันที่ผมจะต้องจากบ้านไปจริง ๆ

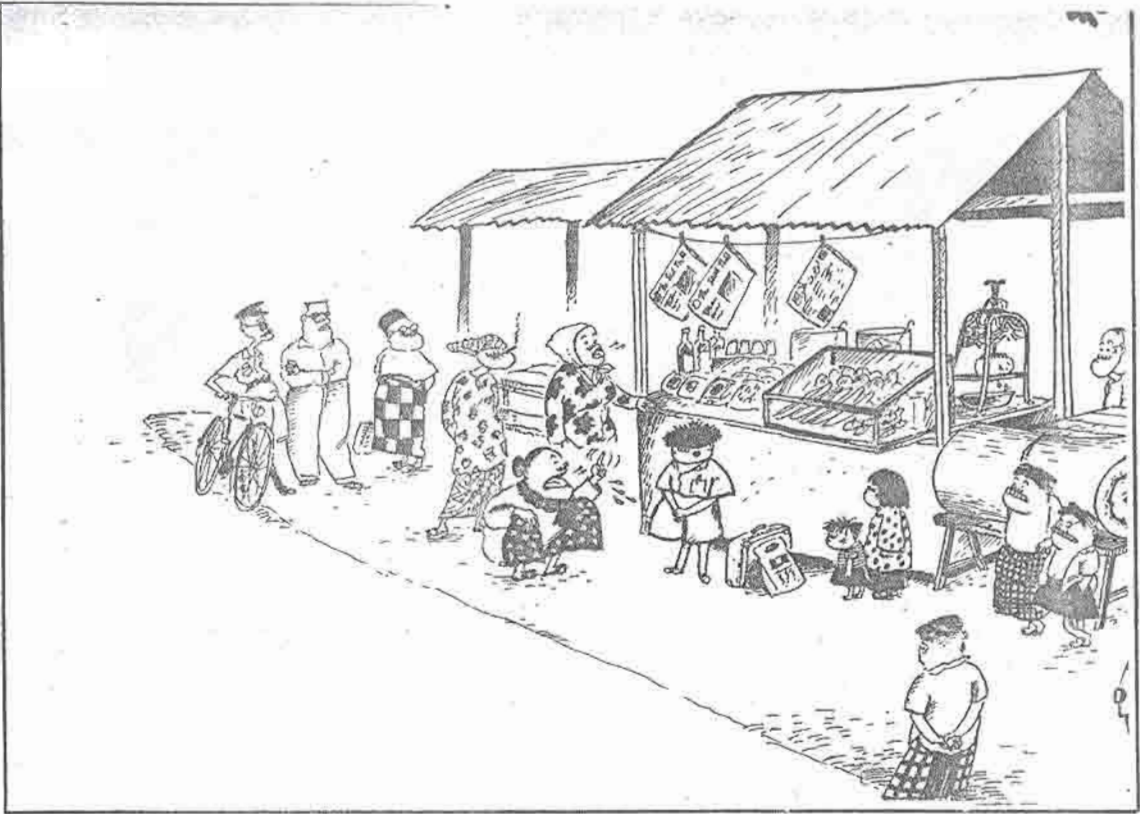

แต่ไม่ทัน

พ่อจืดแจงข้าวของม้วนเก็บในสาดผืนใบอริเริ่ม เพื่อนรักของผมสองคนมาส่งผมตั้งแต่เช้า ตลอดทางที่
พวกเราเดินผ่านไป ผมคิดถึงโรงเรียนในเมืองที่ไกลแสนไกล ผมไม่รู้ว่า ผมกำลังจะเดินทางไปพบกับสิ่งใดบ้าง

แต่สิ่งที่ผมรู้ แม้ไม่เคยคิดถึงในวันนั้นมาก่อนก็คือ ความรู้สึกที่อยากตะกลกสั้น
เมื่อหัวใจเล็ก ๆ ในอกของผมบอกกับผมเองว่า...ผมรู้ลึกเต๋ว้า

บ้างเสียกับผมก่อนที่จะจากกันให้ผมดูแลตัวเองให้ดี ให้รู้สำนึก สุภาพ
และถ่อมตน และอย่าได้ลืมคัมภีร์ของเรา
พวกเขาฝากความหวังไว้ว่า ผมคงจะได้มีชีวิตใหม่ที่ดีกว่า.....

รถโดยสารแล่นห่างออกไป ห่างออกไป จนกระทั่งมือที่โฉบไหวๆ
 ของแม่ ของย่า ของเพื่อน ๆ และเห็นเป็นจุดเล็ก ๆ สุดสายตา ผมคิดถึง
 เมืองใหญ่ เมื่อเอ่ยถึงชื่อคำพุง บ้านเกิดของผม คนในเมืองคงไม่เคยได้ยิน
 มาก่อน มันจะเป็นก็แต่เพียงหมู่บ้านเล็ก ๆ กระจ้อยร่อย แต่ผมรักบ้านเกิด
 แห่งนี้ ทั้งลำน้ำที่ไหลลงโขงด้านสุดคำว่า ทุก ๆ ไม้ต้นที่เผลยป็นป่าช
 เรือนไม้ที่เรียงรายอยู่อย่างสงบสันโดษและผมรักเพื่อนของผม
 ผมหวังสักวัน ผมจะกลับมา

จบบริบูรณ์